

DEVELOPMENT OF SPEAKING SKILLS FOR EVERYDAY LIFE
USING CONVERSATION EXERCISES JUNIOR HIGH SCHOOL LEVEL THUNG TAKO
DISTRICT LEARNING ENCOURAGEMENT CENTER

Wanna Saengkajorn¹ Prapaisri Kongtragool² Chadnaporn Narksang^{1*}

Supattarasak Khumsamart³ and Sureewan Limpipattanakul⁴

¹Thung Tako District Learning Encouragement Center, Thailand

²Chumphon Provincial Office of Encouragement, Thailand

³Roi Et Provincial Office of Learning Encouragement, Thailand

⁴Independent Researcher, Thailand

*Corresponding author. E-mail: Chadnaporn.n30@gmail.com

ABSTRACT

This research the aim is to develop English speaking skills for everyday communication. Using conversation practice to create conversation practice in speaking English for junior high school students. of the Thung Tako District Learning Promotion Center and study the satisfaction of students and staff of the Thung Tako District Learning Promotion Center to continue training the population was determined by Purposive Sampling, numbering 56 people. The research tool was Test to measure English speaking skills and the satisfaction assessment form. Data were analyzed using mean percentage and s2atandard deviation. The research results found that Activity-based conversation practice consists of 5 units: Greetings, Introducing Oneself and Others, asking for and Giving Directions, Invitation, Telephone Communication. Students who receive training using conversation exercises There has been a significant improvement in English speaking skills. From a pre-training score of 56.47% to a post-training score of 78.90% and there was still a high level of overall satisfaction with the training.

Keywords: Development, Conversation Practice, Speaking Skills

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนา ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก

วรรณมา แสงขจร^{1*} ประไพศรี คงตระกูล² ฉัตรณภรณ์ นาคสังข์^{1*} สุภัทรศักดิ์ คำสามารถ³ และ สุริวัลย์ ลิ้มพิพัฒน์กุล⁴

¹ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก ประเทศไทย

²สำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้จังหวัดชุมพร ประเทศไทย

³สำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้จังหวัดร้อยเอ็ด ประเทศไทย

⁴นักวิจัยอิสระ ประเทศไทย

*Corresponding author. E-mail: Chadnaporn.n30@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนา เพื่อสร้างบทฝึกการสนทนาด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก และศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาและบุคลากร ของศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโกต่อการฝึกกำหนดกลุ่มประชากรโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 56 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า บทฝึกการสนทนาด้วยกิจกรรมประกอบด้วย 5 บทคือ Greetings, Introducing Oneself and Others, Asking for and Giving Directions, Invitation, Telephone Communication นักศึกษาที่เข้ารับการฝึกอบรมโดยใช้บทฝึกการสนทนา มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ จากคะแนนก่อนฝึกร้อยละ 56.47 เป็นคะแนนหลังฝึกร้อยละ 78.90 และยังมี ความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การพัฒนา, บทฝึกการสนทนา, ทักษะการพูด

© 2021 JISSD: Journal of Integration Social Sciences and Development

บทนำ

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่งในสังคมโลกปัจจุบันเพราะว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่สำคัญต่อการติดต่อสื่อสาร เช่น ด้านการศึกษา ด้านการแสวงหาความรู้ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการสร้าง ความเข้าใจต่อประเพณีวัฒนธรรม ด้านการค้าขาย และธุรกิจ รวมไปถึงด้านการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มประชาคมอาเซียน และต่างประเทศทั่วโลก เมื่อมีความหลากหลายและแตกต่างทางประเพณีวัฒนธรรม ย่อมตระหนักถึงการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ภาษาที่เป็นสื่อกลาง เพื่อแสดงความเข้าใจต่อกันนั่นก็คือภาษาอังกฤษ เพราะทั่วโลกจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล และเป็นภาษาในการติดต่อสื่อสารกับประเทศที่ไม่ได้พูดภาษาเดียว จะเห็นได้ว่าการที่จะสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจ จำเป็นต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ที่ไม่ใช่เพียงแค่ภาษาไทยเท่านั้น

การพูดภาษาอังกฤษมิใช่เพียงความสามารถทางการออกเสียงให้ถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสื่อสารถ้อยคำไปยังผู้รับสารให้รับรู้ความรู้สึกนึกคิด สาระข่าวสาร การใช้น้ำเสียงหรือกิริยาอาการ ผู้พูดต้องมีทักษะความรู้ด้านการออกเสียง คำศัพท์ กฎการใช้ทางไวยากรณ์ เข้าใจวัฒนธรรมทางภาษา และผู้พูดต้องมีทักษะการใช้กลวิธีการพูด

เพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ William Litterwood⁴ (Ur, P., (1998) ได้อธิบายว่า การพูดหมายถึงการแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยมีผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดจำเป็นต้องพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ดังนั้นจึงต้องพูดให้ถูกต้องตามหลักภาษา

นอกจากนี้ นูแนน (Nunan, 1991) ยังกล่าวถึงทักษะการพูดไว้ว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจน ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนและค่อนข้างยากสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงยังเป็นปัญหาแก่ผู้เรียน ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ระบุว่า แม่เด็กไทยจะได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานแต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง สาเหตุอาจจะเป็นเพราะการเรียนการสอนที่ผิดวิธี คือเน้นการสอนโครงสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการสอนใช้ภาษาในการสื่อสาร จึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดอาการเงินอาย กลัว ถูกหัวเราะ หรือเยาะเย้ยว่าพูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หรือสำเนียงไม่ตรงเจ้าของภาษา อีกสาเหตุหนึ่งคือผู้เรียนยังไม่มีแรงจูงใจในการเรียนที่มากพอ จึงมีผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของคนไทยที่จำกัดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น สำหรับประเทศไทยวิชาภาษาอังกฤษได้กำหนดให้จัดการเรียนการสอนในลักษณะภาษาต่างประเทศ นักศึกษาแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าว ชูมิน (Shumin, 1997) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนว่า การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษา และสำนวนต่างๆ เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนการขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จากปัญหาที่เกิดขึ้น สอดคล้องกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (รหัสวิชา พต 21001) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของสถานศึกษา จากการสังเกตการเรียนการสอนของนักศึกษาที่ผ่านมามีปัญหาว่าผู้เรียนไม่สามารถพูดโต้ตอบสื่อสารได้ สถานศึกษาจึงได้คิดวิธีการสอนโดยใช้บทฝึกการสนทนา แก้ไขปัญหาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษมาทดลองกับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (รหัสวิชา พต 21001) ซึ่งจัดอยู่ในแผนการลงทะเบียนเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก พัฒนาศักยภาพด้านสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษ ให้นักศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างบทฝึกการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก
2. เพื่อศึกษาผลการใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก
3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และบุคลากรศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดผลก่อนและหลังเรียน (One - group pretest- posttest design) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก ที่ลงทะเบียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (รหัสวิชา พต 21001) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 56 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีทั้งหมด 5 บท ได้แก่ การทักทายและการแนะนำตนเอง (Greeting and Introducing) การให้และการสอบถามข้อมูลส่วนตัว (Sharing Personal Data) การถามทางและการบอกทิศทาง (Asking and giving directions) การเชิญการตอบ รับคำเชิญ และการปฏิเสธคำเชิญ (Invitation, accepting invitation and refusing invitation) การสนทนาทางโทรศัพท์ (Telephone communication) โดยแต่ละบทใช้เวลาฝึก 2 ชั่วโมง

2.2 แบบทดสอบวัดทักษะด้าน การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันก่อนและหลัง โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของ การพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ น้อย

2.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อบทฝึกการสนทนา

3. สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (รหัสวิชา พต 21001) มีการพัฒนาทักษะด้านการพูดเพื่อการสื่อสารที่ดีขึ้น

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโกที่ลงทะเบียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (รหัสวิชา พต 21001) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ดังนี้

4.1 ศึกษาแนวทางการสร้างบทฝึกการสนทนา เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่มีความเหมาะสมและสามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

4.2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

4.2.1 บทฝึกการสนทนา จำนวน 5 บทๆ ละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 10 ชั่วโมง

4.2.2 แบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการอบรม

4.2.3 แบบประเมินความพึงพอใจต่อบทฝึกการสนทนา

4.3 ดำเนินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา จำนวน 5 บท โดยมีขั้นตอนดังนี้

4.3.1 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 56 คน

4.3.2 ทำการทดสอบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการฝึกอบรม โดยใช้บทฝึกการสนทนา

4.3.3 ดำเนินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาตามกิจกรรมและระยะเวลาที่กำหนด โดยครูผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการ

4.3.4 ประเมินทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากการใช้บทฝึกการสนทนาโดยใช้แบบทดสอบหลังการฝึก หลังจากนั้นนำข้อมูลจากแบบทดสอบหลังการฝึก มาวิเคราะห์เพื่อแปรผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 เปรียบเทียบทักษะด้านการพูดก่อนและหลังการใช้บทฝึกการสนทนาของนักศึกษา โดยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลัง มาหาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนน

5.2 วิเคราะห์ค่าความพึงพอใจ โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert และแปลค่าความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ระดับค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ระดับค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ระดับค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ระดับค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ผลการสร้างบทฝึกการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษา สรุปผลได้ว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นโดยพิจารณาคะแนนหลังการอบรมที่เพิ่มขึ้นจากเดิม จาก เดิม 506 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 56.47 เพิ่มขึ้น 707 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.90 และคิดเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้บทฝึกการสนทนาก่อนและหลังการอบรม $t\text{-test} = 9.26^{**}$ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

2. ผลการใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก

ผลการใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก ได้บทฝึกการสนทนาการ

พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีผลการประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบต่างๆ จากผู้เชี่ยวชาญ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.12

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และบุคลากรศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก

นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และบุคลากรศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก มีความพึงพอใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่านักศึกษาสามารถนำชุดบทฝึกการสนทนาไปประกอบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้อย่างต่อเนื่อง บทฝึกการสนทนาสามารถทำให้นักศึกษามีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น หลังจากเข้ารับการอบรมโดยใช้บทฝึกการสนทนา บทสนทนาช่วยให้นักศึกษาได้คิดและฝึกพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นนักศึกษาเกิดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ และความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในการใช้ในชีวิตประจำวันได้ซึ่งมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด สำหรับประเด็นอื่นๆ นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมาก

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้ได้นำบทฝึกการสนทนามาพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มาทดลองใช้กับนักศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้อำเภอทุ่งตะโก เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งก่อนและหลัง และความพึงพอใจโดยใช้บทฝึกการสนทนาผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลดังนี้

1. บทฝึกการสนทนาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยสร้างขึ้นมาหลายกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษในเหตุการณ์ต่างๆ ที่ใช้ได้ในชีวิตประจำวันโดยกำหนดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกสนทนา เป็นภาษาอังกฤษจำนวน 5 กิจกรรม ได้แก่ การทักทายอย่างเป็นทางการ (Greetings) การแนะนำตนเองและผู้อื่น (Introducing oneself and others) การถามทางและการบอกทิศทาง (Asking for and giving directions) การเชิญ การตอบรับคำเชิญ และการปฏิเสธคำเชิญ (Invitation, accepting invitation and refusing invitation) และการสนทนาทางโทรศัพท์ (Telephone communication) ในแต่ละกิจกรรมจะเปิดโอกาสให้ผู้เข้าอบรมได้ฝึกสนทนาเป็นภาษาอังกฤษกับเพื่อนในกลุ่มซึ่งพบว่ากิจกรรมที่หลากหลายที่เน้นการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทำให้นักศึกษามีการพัฒนาที่ดีขึ้นตามลำดับสอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551) พบว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารและมีความหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้นส่งผลให้เกิดพัฒนาการด้านความสามารถในการพูดดังจะเห็นได้จากความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญที่.01

2. จากผลการทดลองการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาพบว่าผู้เข้ารับการอบรมมีการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังการฝึกอบรมในภาพรวมดีขึ้นทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียง (Pronunciation) มีค่าเฉลี่ยก่อนฝึกสูงสุด 2.58 เป็น 3.37 หลังฝึกการเลือกใช้ศัพท์ที่เหมาะสมและถูกต้อง (Vocabulary) มีค่าเฉลี่ยก่อนฝึก 2.41 เป็น 3.16 หลังฝึกความคล่องแคล่ว (Fluency) มีค่าเฉลี่ยก่อนฝึก 1.94 เป็น 3.18 หลังฝึกและความถูกต้องของไวยากรณ์ (Grammar) มีค่าเฉลี่ยก่อนฝึก 2.07 เป็น 3.18 หลังฝึกซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศรา กฤษณะโลม (2541) พบว่า บทบาทสมมติมีผลทำให้ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้นมีความมั่นใจ และเห็นว่าบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์น่าสนใจ สนุกเพลิดเพลินนำไปสู่การพัฒนาทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทางการพูด

3. ความพึงพอใจการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะบทฝึกการสนทนาสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้อย่างต่อเนื่อง สามารถทำให้นักศึกษามีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุริรัตน์ ตุ่นคำ (2557) พบว่า ผู้เรียนพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมุติอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุดเนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสเลือกวิธีการแก้ปัญหา และวิธีการแสดงออกอย่างอิสระ สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงและสอดคล้องกับสุดาพร ตงศิริ (2559) พบว่า การศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อรูปแบบการเปลี่ยนการเรียนการสอนเป็นการนำเสนอบทบาทสมมุติมีความพึงพอใจในระดับมาก เป็นแนวทางที่เหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการเรียนการสอน

สรุปผลการวิจัย

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาช่วยให้นักศึกษามีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้นอันเป็นผลจากบทฝึกการสนทนาการสื่อสารที่หลากหลาย ทำให้นักศึกษาได้ฝึกพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษที่สามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวันซึ่งบทฝึกการสนทนาดังกล่าว มีเนื้อหาและรูปแบบที่เข้าใจง่าย เกี่ยวข้องกับการใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงมีตัวอย่างบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษพื้นฐาน คำศัพท์ที่คุ้นเคย และเป็นตัวอย่างนำไปปรับใช้กับชีวิตประจำวันได้จึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมและกระตุ้นให้นักศึกษามีความต้องการฝึกการพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นส่งผลให้นักศึกษาเกิดความพึงพอใจต่อการใช้บทฝึกการสนทนาหลังการฝึกเสร็จสิ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 บทฝึกการสนทนาที่ใช้เป็นภาษาอังกฤษ ควรใช้เนื้อหาที่มีความหลากหลาย และให้นักศึกษาได้คิดและนำเสนอรูปแบบของกิจกรรมเพิ่มเติมจากตัวอย่างที่ใช้ฝึก

1.2 การจัดกิจกรรมในการฝึก อาจเพิ่มสื่อภาษาอังกฤษที่ช่วยในการฝึกพูดนอกเหนือจากบทสนทนา เช่น เพลงภาษาอังกฤษ การ์ตูนภาษาอังกฤษ หรือภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ

1.3 ควรมีการพัฒนาบทฝึกการสนทนาให้มีมาตรฐานตามแนวทางการสร้างบทฝึกการสนทนา เพื่อให้นักศึกษานำไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มการพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ ได้แก่การฟังการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาความรู้และทักษะได้อย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นเช่นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการอ่านและเล่าเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ จากชีวิตประจำวัน การศึกษาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรการสอนที่เน้นการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูด

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยถึงการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนไวยากรณ์และการแปลโดยสังเกตพฤติกรรมความต้องการต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

2.3 ควรศึกษาทางด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษาทุกระดับชั้น

2.4 ควรศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร หรือพัฒนาทักษะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เกมส์ เป็นสื่อเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักศึกษาให้มากยิ่งขึ้น

2.5 ควรศึกษาเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ ในรูปแบบที่แตกต่างกันและประเมินข้อดีข้อเสีย ของการใช้วิธีการพัฒนาดังกล่าว

เอกสารอ้างอิง

- กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนา ความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- เกศรา กฤษณะโสม. (2541). ผลของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติที่มีต่อทัศนคติ ผลสัมฤทธิ์ และความเชื่อมั่นของนักเรียนใน การพูดภาษาอังกฤษ. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สุดาพร ตงศิริ. (2559). ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนวิชา จป 111 ด้วยวิธีนำเสนอบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน. เชียงใหม่: คณะเทคโนโลยีการประมงและทรัพยากรทางน้ำ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- Nunan, D. (1991). Communicative tasks and the language curriculum. TESOL quarterly, 25(2), 279-295.
- Shumin, K. (1997). Factors to Consider: Developing Adult EFL Students' Speaking Abilities. English Teaching Forum, 35(3), 8.
- Ur, P. (1998). A Course in Language Teaching Trainee. Cambridge: Cambridge University Press.